

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΓΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 42

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321.)

— Τέλεις, ἡ πρώτη ἐξαμηνία θάρχει· ση, ἀπὸ σήμερον, ἀπὸ τώρα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ θά μου πληρωθῇ ἐδῶ καὶ ἀμέσως.

— Ἀγαπητέ μοι συνάδελφε, ἐσύριξε μετὰ βραχεῖαν σκέψιν ὁ κ. Εὐδωρος Πασῶτος· αὐτὸ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐνομάζεται. Λ ε ὀ ν τ ε ι ο ν σ υ μ β ὀ λ α ι ο ν !

— Καλὰ λοιπόν, ἄφ' οὗ σας φαίνεται λεόντειον, πάρτε τὴ βόλτα σας!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ κ. Φραντζῆς διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον.

Εἶδε τὴν Χρυσούλαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, εἰς τὴν ἰδίαν στάσιν.

«Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀπελπισμένη...» ἐψιθύρισεν, αἰσθανθεὶς ἐξαφνα καὶ αὐτὸς βαθυτάτην λύπην, ὀδυνηρὸν πόνον εἰς τὴν καρδίαν.

— ὦ ἀδάμαστε, ὦ ἀκαμπτε, ὦ ἀδιάλλακτε ὀρυκτολόγε! εἶπεν ὁ κ. Πασῶτος· καὶ ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι δὲν δέχομαι τοὺς ὄρους σας; δὲν ἐφρόντισα νὰ σας γνωστοποιήσω, ὅτι εἶμαι περιβεβλημένος μὲ ἐξουσίαν ἀπεριόριστον καὶ ἀνεξέλεγκτον;

— Λοιπόν, ἄφ' οὗ εἰσθε περὶ β ε β λ η μ ε ν ο ς, ἅς τα τελειώσωμεν γρήγορα, ἀπήντησεν ὁ κ. Φραντζῆς, ἐπιστρέφων καὶ προσορμιζόμενος εἰς τὴν τράπεζαν.

— Μά, κύριε συνάδελφε... νομίζω ὅτι ἐπροφέρατε τὴν λέξιν π ε ρ ι β ε β λ η μ ε ν ο ς, ὅπως ἐνομίσατε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐπρόφερα ἐγὼ τὴν λέξιν Π ο ρ σ ῆ ν α ς . . . Μήπως καὶ τυχόν;

— Ὁχι, ὄχι, τίποτε . . . ἔχετε λάθος!

— Εἴθε! . . . Τώρα ἀκούσατε καὶ τὸν ἰδικὸν μου ὄρον. Ἐνὰ ἔχω, ἀλλὰ λέοντα· καὶ οὕτω τὸ συμβόλαιόν μας μένει πάλιν λ ε ὀ ν τ ε ι ο ν. Λοιπόν: Θά μου δώσετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι μέχρι τοῦ θανάτου σας, αἱ συλλογαὶ δὲν θὰ ὑποστῶσι καμμίαν βλάβην καὶ καμμίαν ἐλάττωσιν . . .

— Θά το ἐθεώρουν ὕβριν, ἂν δὲν ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τα καταπιῶ ὅλα . . . Θά σας δώσω, ἂν θέλετε, ἔγγραφον ὑποσχετικόν.

— Μοῦ ἀρκεῖ ὁ λόγος τῆς τιμῆς σας, — ἀλλ' ὡς ἀνθρώπου καὶ ὄχι ὡς συλλογῆς. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, καθὼς γνωρίζετε, ὁ δὲ συλλογεὺς ἀσθενής.

— Ὅπως ἀγαπᾷτε. Καὶ τώρα . . .

— ὦ, τώρα εἶνε ἡ σειρά μου. Ἐν πρώτοις, ἰδοὺ . . .

Καὶ ὁ φίλος Πασῶτος ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰριστερὰ θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του, ἐν φύλλον χαρτοσή-

σπουδαστήριόν του, ἀπὸ τοῦ παραθύρου προχωρῶν μέχρι τοῦ θαλοσράκτου ἑρμαρίου, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἑρμαρίου ἐπιστρέφων εἰς τὸ παράθυρον, — συνοφρυόμενος ὅταν ἐδλεπε τὸ ἑρμάριον, ἡμερέυων ὅταν ἐδλεπε τὸ παράθυρον . . .

Τέλος πάντων, τὸ συμβόλαιον συνετάχθη τέλειον καὶ ὅλα, μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῖγμα, καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς τὸ ἀνέγνωσε σοβαρῶς, στομφωδῶς, μὲ τὴν ὡς ποιμενικῆς φλογέρας φωνὴν του, πρὸς τὸν ἀγαπητὸν συνάδελφον Φραντζῆν, κατηφῆ καὶ ἄφωνον. Μετὰ τοῦτο ἀνῆγειρε τὸ ὀλοστρόγγυλον πρόσωπόν του, καὶ διευθύνων κατὰ τοῦ «ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων» τὰ πελώρια ἀργυρᾶ ματογυῶλια του:

— Πῶς σὰς ἐφάνη; μὴ λείπει τίποτε; ἠρώτησε.

— Τίποτε! ἀπήντησεν ὁ κ. Φραντζῆς· ἀλλὰ κατὰ τὴν χρονολογίαν καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, ἡ ἐξαμηνία ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Μάλιστα, μάλιστα! hic ei nunc! . . . Φιλάργυρε!

Καὶ συγχρόνως μὲ τὸ λατινικὸν ρητὸν, ὁ παλαιοντολόγος ἐβύθισε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πρὸς τὰ δεξιὰ θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του, καὶ ὅταν ἔρριπτε βραδέως τὴν λέξιν «Φιλάργυρε», ἐξῆγε καὶ τὴν χεῖρά του, — ἐπίσης βραδέως, — κρατοῦσαν δέσμην χαρτονομισμάτων. Σοφὸς ἀνὴρ! τὰ πάντα εἶχε προῖδη! . . . Κατόπι, προσεκτικῶς, ἐμέτρησε, διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τῆς φωνῆς, τέσσαρα ἐκατόφραγμα, καὶ τὰ ἀπέθεσεν ἄλλ' ἀπὸ ληλα, καβαλικευτά, εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῆς τραπέζης.

Ὁ ὀρυκτολόγος ἐξέπεμψε βλέμμα χαρᾶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου, καὶ ἐσήκωσεν ἐνα-ἐνα τὰ χαρτονομισματα, τὰ ὅποια συνεθλίψεν εἰς τὴν εὐρείαν του παλάμην.

— Εὐχαριστῶ, φίλε Πασῶτε! εἶπεν. Ἦτο σκληρόν, ἀλλὰ ἐγίνε. Τώρα . . .

Ὁ Σιδέρης.

είμαι τόσο ευτυχής, που δεν μου παρα-
δαίνει ούτε ο Βασιλεύς της Περσίας.
— Ποιος; εκείνος, ο οποίος έφωτιζε
και άρωμάτιζε το ανάκτορόν του με κάμ-
φοραν; είπεν ο παλαιοντολόγος, διπλό-
νον το συμβόλαιον και άφίνων την πο-
λυθρόναν.

— Χμ! το σπιτάκι μου όμοιάζει
μάλλον με κλουβί, άπήντησεν ο δορυτο-
λόγος.

Και στενάχνας, προσέθεσε:

— Και όμως, δεν έγεννήθηκα εγώ
να είμαι φυλακισμένος σαν καναρίνι! . .
'Ας είνε! Χαίρε, φίλε Πασώτε!

— Χαίρε, συνάδελφε! Μεθ' όλον το
συμβόλαιον δια την άποζημίωσιν, ή 'Α-
καδημία, δια στόματος του πληρεξουσίου
'Απεσταλμένου της, σās προσφωνεί:
Χαίρετε και αγαλλιόσθε, και ζήσατε
επί μακρόν εις τους κόλπους των συλ-
λογών σας! Οί κόποι σας θάναται-
σθουν, τα εύρηματά σας θά περισθωύν
εις αιώνα αιώνος, in aeternum, και τόνο-
μά σας θά ζήση άθάνατον δια παντός!
Ekegi monumentum!!!

Ο δορυτολόγος προσέπεμψε τον πα-
λαιοντολόγον έως κάτω, έως την τελευ-
ταίαν βαθμίδα της λαξευτής κλίμακος.
Και με πόδας σχεδόν νεανικούς, ο
όγδοηκοντούτης γέρον άνηλθε πάλιν τās
βαθμίδας, και εύρέθη εις το κηπάριον του
έναντιον οίκισκον. Τότε μόνον συλλογι-
σθη να φυλάξη εις το θυλάκιόν του τα
τέσσαρα εκατόφραγκα, τα όποια εκράτει
ακόμη εις την χεϊρά του.

Η Χρυσούλα εύρίσκετο εις την ιδίαν
θέσιν, εις την ιδίαν στάσιν, κλειύσασα
όλονεν και με την ποδιάν σπογγίζουσα
τα μάτια της. Εις την θέαν αυτήν, ο κ.
Φραντζής ήσθάνθη άμέσως κάποιον υπό-
λειμμα παλαιών δακρύων, συνταρασσό-
μενον εις τα βάθη της γηραιάς του καρ-
διάς. 'Επλησίασε ταχύς το κοράσιον, και
καταβιάσας ήρξατο την άκραν της πο-
διάς, με την όποιαν εκέπαζε το προ-
σωπάκι του:

— Κύτταξέ με λοιπόν, Χρυσούλα!
έφώνησε. Δεν σου φαίνονται καταχαρού-
μενος;

Το κοράσιον άνύψωσε τους όφθαλμούς
πρός τον γέροντα.

— Ναί . . . είπε με φωνήν κλαυμμη-
ράν, αλήθεια . . . είσθε . . . μου φαί-
νεσθε γελοίοι! . . .

— Γελοίοι θέλεις να πής!
διώρθωσεν ο αγαθός γέρον, γελών πε-
ρισσότερον με τον άπρόοπτον σολοικισμόν
της χωριατοπούλας. Ναί, παιδί μου!
είμαι χαρούμενος και γελαστός, γιατί
ούτε ο Σιδέρης, ούτε σύ, — καλά μου
παιδιά! — δεν θά είσθε πιά λυπημένα.
'Ελα τώρα, πήγαινε με στον παραφέντη
του φίλου σου!

— Τώρα άμέσως;

— Ναί, τώρα άμέσως.

— Μά . . . άνεδοκατεβήκατε τρεις φο-
ρές ως τώρα, κύριε Φραντζή και πάει
πολύ . . . πολύ για τα πόδια σας.

— Μπα! Είνε στιγμές που και οί γέ-
ροι κάνουν φτερά! 'Ελα, χόπ, και δρόμο!
Πέρασε μπροστά. Είνε ανάγκη να μείνη
ο Σιδέρης σου στο χωριό για να . . . για
να . . .

— Άλλο ήθελε να είπῃ, και άλλο είπε:
— Για να μου μαζεύῃ πέτρες!

Η Χρυσούλα, ή όποια είχε φθάση εις
την άρχήν της κλίμακος, έστρεψε ζωη-
ρώς την κεφαλήν, και το ώραϊόν της πρό-
σωπον, το ήλιοκαές, έφωτίσθη αϊφνης ά-
πό μίαν ακτίνα, ή όποια έφάνη αναδύ-
σασα από την καρδίαν της, ως από μικρόν
τινα ήλιον.

— Λοιπόν έγινάτε έξαφνα πλούσιοι;
ήρώτησε κατάπληκτος; άπομένονσα με
το στόμα ανοικτόν.

— Ναί, έξαφνα, για να μή σου διώ-
ξουν το Σιδέρη, και για να μήν πικραί-
νεσαι πιά. 'Α, δεν θέλω εγώ να κλαίς!
δεν μου άρέσει αυτό, ακούς; προσέθεσεν
ο γέρον, με ύφος σχεδόν όργιλον.

— Και λοιπόν . . . ή αγέλαδα;

— Θα πληρωθῇ.

— Και ο αφέντης;

— Θαποζημιωθῇ.

— Και ο Σιδέρης;

— Θα μείνη εδῶ.

— Και εγώ;

— Αυτό πιά θά μου το πής εσύ! Εί-
σαι ευχαριστημένη!

Εις την έρώτησιν ταύτην, ή Χρυσούλα
άπήντησεν έναγκαλισθεϊσα τον λαιμόν
του γηραιού δορυτολόγου και φιλήσασα
αυτόν εις το πρόσωπον, — εκεί απέξω
από το άγροκήπιον των κυρίων της και
έμπρός εις όλον τον κόσμον. Δεν ήμπο-
ρούσε να προφέρῃ λέξιν, αλλά το φίλη-
μά της έκείνο ώμίλησεν άντ' αυτής ευ-
γλωττότατα, και εξέφρασεν όλην της
την χαράν, όλην της την εύγνωμοσύνην.

«Πόσο τον αγαπῶ τον κύριον Φραν-
τζήν!» εκέπετο ή Χρυσούλα.

«Εγώ, την λατρεύω αυτή τῇ μι-
κρούλα! εκέπετο ο γέρον. Γι' αγά-
πη της, άς πάη και το παληάμπελο. . .
δηλαδή αϊ συλλογαί μου!»

Μετέβησαν εις του παραφέντη.
'Εκει, ο κ. Φραντζής τῷ επλήρωσε τρια-
κόσια φράγκα, ως άποζημίωσιν δια την
άχρηστον και σφαγείσαν αγέλαδα.

— Πῶ, πῶ! τριακόσια φράγκα! μιὰ
δολακιερη προίκα! έψιθύρισε πάλιν ή
Χρυσούλα.

— Άλλ' εκράτησαν τον Σιδέρην, — αυτό
ήτο το σπουδαιότερον, — και μάλιστα
υπεσχέθησαν να τον προδιβάσουν και να
του αύξήσουν τον μισθόν.

Ο Σιδέρης, ο όποιος ήτο δεκαεξ
έτων και είχε κεφαλήν όλοστρόγγυλην,
κόμην κατάξανθην, μάτια προβάτου εκ-
πληγτα και αγαθά, — εκύτταζε τον κ.

Φραντζήν, εκύτταζε τον παραφέντην,
εκύτταζε την Χρυσούλαν. ούδέν έννοον
από τα συμβαίνοντα, αλλά και μολον
τούτο εύτυχής.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Τδε και φυλ. 14 σ. 119)

ΑΙ πάλιν σταχυολο-
γῶ μερικάς ώραιάς
άπαντήσεις άπό
τετραδία Μικρών
Μυστικῶν, τὰ ό-
ποια διηλθον τους
τελευταίους άυ-
τούς μήνας εκ
του Γραφείου
μου.

Η νέα αύτη
συλλογή, επί
της ώραία ως αϊ προηγούμεναι, αλλά και
όλως διόλου διαφορετική, θά πεί-
σῃ, ελπίζω, τους φίλους μου όλους, ότι
ή ποιικιλία ενός Λευκώματος Μικρών
Μυστικῶν δεν έγκειται εις τās Έρωτή-
σεις, αϊ όποιαί είνε πάντοτε αϊδίαι, — και
ούτε είνε δυνατόν να γίνῃ διαφορετικά, —
αλλά μόνον εις τās 'Απαντήσεις, αϊ
όποιαί διαφέρουν εις έκαστον τετραδίον,
αρχεῖ ο άπαντών να είνε ικανός να επιθέ-
σῃ επ' αυτού την άτομικήν του σφραγίδα.

Είνε αληθείς, ότι όλα τα τετραδία, τα
όποια είνε ποιεῖ να λάβῃ ο σχηματίζων
Λευκωμα, δεν είνε επίσης ώραία, ούτε
επίσης πρωτότυπα. 'Υπάρχουν και οί
γράφοντες άσήμαντα πράγματα, άνοστα
ή ακαλαίσθητα, όπως υπάρχουν και οί
άντιγράφοντες ώραίας άπαντήσεις από ξε-
να τετραδία, αϊ όποιαί κάμνουν ούτω τον
γύρον των. 'Αλλά πλανώνται όσοι
νομίζουν, ότι το άτοπον αυτό θά έδιορθώ-
νετο έστω και όλίγον, αν π. χ. εξέδιδαν

δύο ή τρεις τύπους Τετραδίων, με δια-
φορετικούς έκαστον Έρωτήσεις. Δεν θά
συνέβαινε πάλιν το ίδιο; Πως αϊ νέαι
'Ερωτήσεις θά είχαν την δύναμιν να
κάμνουν τους γράφοντας άσχημα να γρά-
φουν ώραία, ή να σωφρονίζουν τους έχον-
τας το ελάττωμα νάντιγράφουν; Και
διατί τάχα θά ηύξανε τότε ή ποιικιλία
ένος Λευκώματος, ή όποια δεν είνε άλλο
είμη ποιικιλία άπαντήσεων;

— Άλλ' αρκετά είπομεν περί τούτων.
'Ας έλθωμεν εις τα πράγματα

— Αρχίζω με μίαν έμμετρον σημείωσιν
του προς όν απευθύνεται το τετραδίον,
γραμμένην επί του περιθωρίου:

Τὰ μυστικά μου γράφω

Στο Νεαρό Ζωγράφο.

Αμαυλίδης [Ε]

Πολλοί έχουν την μανίαν να γράφουν

έμμέτρως τās αφιερώσεις των, άφότου
έδημοσίευσαν μίαν τοιαύτην της Αίγι-
νας αίας 'Α 0 η ν ας. 'Αλλ' όταν δεν
είνε ώραϊαι, όσον εκείνη και ή σημερι-
νή, καλλίτερα να λείπουν

1. Ποιον χρώμα προτιμάτε;

— 'Ο,τι χρώμα μου πηγαίνει.

Χαριτωμένη Μουρούσα. [Ε]

— 'Ανευ σχήματος, το χρώμα περι-
τόν.

Πέτρα Σκανδάλου [Ε]

2. Ποιον άρωμα σās άρέσει περισσό-
τερον;

— Το ιδίον της θαλάσσης κατ' Αύ-

γουστον μήνα.

Τσούχτρα [Ε]

— Το άρωμα της πάστρας.

Καρχαρίας του Φαλήρου [Ε]

— Το άρωμα της ψυχής: ή προσευχή.

Χλόη του Κηφισού [Ε]

3. Ποιον άνθος σās είνε προφιλέτερον;

— Το άνθος της ηλικίας.

Ελικρινής φίλια [Ε]

— 'Οχι το άνθος του θείου,

τά άνθη της θέας μου ναί.

Μικρός 'Αθηναίος [Ε]

4. Ποιον ζῶν άγαπάτε περισσοτέρον;

— Τον ψύλλον, διότι δεν μας άφίνει

να γίνωμεν ύπναράδες.

Φάσμα της Νυκτός [Ε]

6. Ποιον είνε το καλλίτερον προτέ-
ρημα;

— Το να όμολογῇ τις τα ελαττώ-
ματά του.

Μαρίκα Μπαγιάννη [Ε]

— Το λαλείν όλίγα και καλά.

Πενθοῦσα Καρδία [Ε]

— Το να μή χασμάται τις, όταν ά-
κούη φλυαρίας.

'Αγριοβελότια [Ε]

7. Ποιον είνε το χειρότερον ελάτ-
τωμα;

— Το νάκούη τις πίσω από τες
πόρτες.

Κυκλαδίτης [Ε]

8. Εις τι σās άρέσει να καταγίνεσθε;

— Του κήπου μας τα όλόχαρα λου-
λούδια να δροσίζω.

(Και άς μήν έχω κήπον! . .)

Μαρίδα του Εύροπον [Ε]

9. Ποιον είδος άναψυχής προτιμάτε;

— Τον χειμῶνα, χορόν· το θέρος,

ναμίζουν, ότι το άτοπον αυτό θά έδιορθώ-
νετο έστω και όλίγον, αν π. χ. εξέδιδαν

δύο ή τρεις τύπους Τετραδίων, με δια-
φορετικούς έκαστον Έρωτήσεις. Δεν θά
συνέβαινε πάλιν το ίδιο; Πως αϊ νέαι
'Ερωτήσεις θά είχαν την δύναμιν να
κάμνουν τους γράφοντας άσχημα να γρά-
φουν ώραία, ή να σωφρονίζουν τους έχον-
τας το ελάττωμα νάντιγράφουν; Και
διατί τάχα θά ηύξανε τότε ή ποιικιλία
ένος Λευκώματος, ή όποια δεν είνε άλλο
είμη ποιικιλία άπαντήσεων;

— Άλλ' αρκετά είπομεν περί τούτων.
'Ας έλθωμεν εις τα πράγματα

— Αρχίζω με μίαν έμμετρον σημείωσιν
του προς όν απευθύνεται το τετραδίον,
γραμμένην επί του περιθωρίου:

Τὰ μυστικά μου γράφω

Στο Νεαρό Ζωγράφο.

Αμαυλίδης [Ε]

Πολλοί έχουν την μανίαν να γράφουν

έμμέτρως τās αφιερώσεις των, άφότου
έδημοσίευσαν μίαν τοιαύτην της Αίγι-
νας αίας 'Α 0 η ν ας. 'Αλλ' όταν δεν
είνε ώραϊαι, όσον εκείνη και ή σημερι-
νή, καλλίτερα να λείπουν

1. Ποιον χρώμα προτιμάτε;

— 'Ο,τι χρώμα μου πηγαίνει.

Χαριτωμένη Μουρούσα. [Ε]

— 'Ανευ σχήματος, το χρώμα περι-
τόν.

Πέτρα Σκανδάλου [Ε]

2. Ποιον άρωμα σās άρέσει περισσό-
τερον;

— Το ιδίον της θαλάσσης κατ' Αύ-

γουστον μήνα.

Τσούχτρα [Ε]

— Το άρωμα της πάστρας.

Καρχαρίας του Φαλήρου [Ε]

— Το άρωμα της ψυχής: ή προσευχή.

Χλόη του Κηφισού [Ε]

3. Ποιον άνθος σās είνε προφιλέτερον;

— Το άνθος της ηλικίας.

Ελικρινής φίλια [Ε]

— 'Οχι το άνθος του θείου,

τά άνθη της θέας μου ναί.

Μικρός 'Αθηναίος [Ε]

4. Ποιον ζῶν άγαπάτε περισσοτέρον;

— Τον ψύλλον, διότι δεν μας άφίνει

να γίνωμεν ύπναράδες.

Φάσμα της Νυκτός [Ε]

6. Ποιον είνε το καλλίτερον προτέ-
ρημα;

— Το να όμολογῇ τις τα ελαττώ-
ματά του.

Μαρίκα Μπαγιάννη [Ε]

— Το λαλείν όλίγα και καλά.

Πενθοῦσα Καρδία [Ε]

— Το να μή χασμάται τις, όταν ά-
κούη φλυαρίας.

'Αγριοβελότια [Ε]

7. Ποιον είνε το χειρότερον ελάτ-
τωμα;

— Το νάκούη τις πίσω από τες
πόρτες.

Κυκλαδίτης [Ε]

8. Εις τι σās άρέσει να καταγίνεσθε;

— Του κήπου μας τα όλόχαρα λου-
λούδια να δροσίζω.

(Και άς μήν έχω κήπον! . .)

Μαρίδα του Εύροπον [Ε]

9. Ποιον είδος άναψυχής προτιμάτε;

— Τον χειμῶνα, χορόν· το θέρος,

ναμίζουν, ότι το άτοπον αυτό θά έδιορθώ-
νετο έστω και όλίγον, αν π. χ. εξέδιδαν

δύο ή τρεις τύπους Τετραδίων, με δια-
φορετικούς έκαστον Έρωτήσεις. Δεν θά
συνέβαινε πάλιν το ίδιο; Πως αϊ νέαι
'Ερωτήσεις θά είχαν την δύναμιν να
κάμνουν τους γράφοντας άσχημα να γρά-
φουν ώραία, ή να σωφρονίζουν τους έχον-
τας το ελάττωμα νάντιγράφουν; Και
διατί τάχα θά ηύξανε τότε ή ποιικιλία
ένος Λευκώματος, ή όποια δεν είνε άλλο
είμη ποιικιλία άπαντήσεων;

— Άλλ' αρκετά είπομεν περί τούτων.
'Ας έλθωμεν εις τα πράγματα

— Αρχίζω με μίαν έμμετρον σημείωσιν
του προς όν απευθύνεται το τετραδίον,
γραμμένην επί του περιθωρίου:

Τὰ μυστικά μου γράφω

Στο Νεαρό Ζωγράφο.

Αμαυλίδης [Ε]

Πολλοί έχουν την μανίαν να γράφουν

— Την του τυφλού, αλλά διανοητι-
κῶς.

Βασιλίδης του Κατίερον [Ε]

— Του μή συνδρομητοῦ της Δια-
πλάσεως.

Χαλδής Λιάδολος. [Ε]

12. 'Αν επιτρέπεται ή έρώτησις, πόσων
έτων είσθε;

— 'Εχω το τρίτον του άθροίσματος

της ηλικίας των δύο μεγαλητέρων άδελ-
φών μου.

Πικροδάφνη [Ε]

— Με συγχωρεῖτε ή μαμμά μου βγήκε

τώρα έξω, και έχασα να την ρωτήσω.

Κανκασία. [Ε]

— Τα 1/3 και τα 1/3 αυξανόμενα κατά

9, δίδουν το διπλάσιον.

Αῖσα της Κερκύρας. [Ε]

— Σέβας, παρακαλῶ. 'Εχω κότσον!

Ναυτοπούλα. [Ε]

— 'Εχω τετραπλάσιαν ηλικίαν του

βιολιού μου.

Χλόη του Κηφισού.

— Μεταξύ Ψεύδους και 'Αληθείας

ίσταται. . . ή Σιωπή.

Σμυρνοπούλα. [Ε]

13. Ποιον όνομα θά έλαμβάνετε, αν ή

έκλογῇ άφίνετο εις ύμās;

— 'Αφ' οὔ τούτο είνε άδύνατον, συμ-
μορφούμαι πλέον με το γούστο του νο-
τού μου.

Μουσα της 'Αστρονομίας [Ε]

— 'Ο πλέον ψεύστης και όκνηρος ύπη-
ρέτης που έγνώρισα, ώνομάζετο . . .

Ναπολέον!

Χρυσόφαρο.

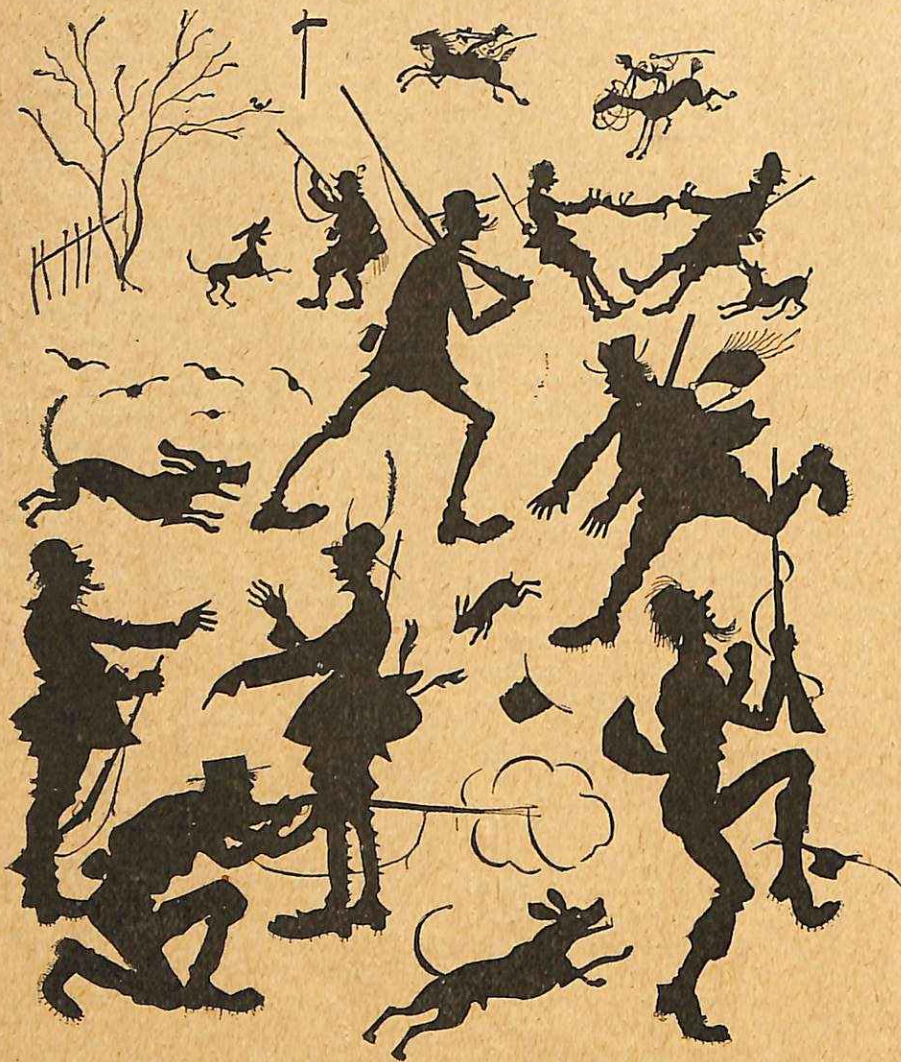
14. Ποία ύπηρξεν ή εύτυχεστέρα σιγ-
μή της ζωής σας;

— 'Όταν είδα την εικόνα μου εις την

Διάπλασιν.

Αῖσιμος. [Ε]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 340.)

— Με τὰ σωστά σου, θείσα μου, θέλεις νὰ τὰ χάσω σήμερα. Ἄς σταματήσωμεν ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ· δὲν δύναμαι νὰ σ' ἀκολουθήσω. Εἶμαι ἡναγκασμένος πλέον νὰ συμφωνήσω μὲ σέ, καὶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰ πρόθυρά μας ὁ ἀστὴρ αὐτός, τοῦ ὁποῖου τὸ φῶς χρειάζεται τέσσαρα ἔτη καὶ ἡμισυ διὰ νὰ κάμῃ τὸ ταξίδιον τοῦ μέχρις ἡμῶν.

— Πράγματι, Κώστα μου, τέσσαρα ἔτη καὶ ἡμισυ δὲν εἶνε σπουδαῖον πρᾶγμα. Γνωρίζεις πόσον χρόνον λογαριάζουν, ὅτι τὸ φῶς χρειάζεται διὰ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ πληθὸς ἐκεῖνων τῶν ἀστέρων, τοὺς ὁποῖους διακρίνουν τὰ τηλεσκόπιά μας; Δέκα χιλιάδας ἔτη.

— Καὶ ἂν μοῦ ἔλεγες ἑκατὸν χιλιάδας, τὸ ἴδιον θὰ ἡσθάνομαι! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῶ τοιαύτας ἀποστάσεις;

Ὁμίλησέ μου μᾶλλον διὰ τοὺς ἀστέρας οἱ ὅποιοι σβύνουν, ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης κατ' ἀρχάς.

— Ἀλήθεια, παρ' ὀλίγον νὰ τὸ λησμονήσω, ἂν καὶ ἐπιτήδες ἔφερα κάτι νὰ σοῦ ἀναγνώσω περὶ αὐτῶν. Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσης.

Καὶ ἐν πρώτοις θὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι οἱ ἀστέρες μας, αὐτοὶ δηλαδὴ οἱ ἀστέρες τοὺς ὁποῖους οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ βλέπουν πάντοτε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς των, οἱ μόνον τῶν ὁποίων εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν τὴν ἱστορίαν, αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἀστέρες μεταβάλλονται κατὰ τὴν λάμψιν. Καὶ περὶ αὐτῶν πραγματεύεται ὁλόκληρον κεφάλαιον τῆς ἀστρονομίας, καὶ ὀνομάζονται μετὰ βλῆ τοἱ ἀστέρες.

Υπάρχει ἐπὶ παραδείγματι ἀστὴρ, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀράβων τοῦ μεσαίωνος, μόνον οἱ ἔχοντες ἐξυδερκῆ ὄρασιν ἡδύνατο νὰ διακρίνουν· διὰ τοῦτο ὀνομάσθη « Ἀλκὼρ » δηλαδὴ δοκιμαστήρ, ἐπειδὴ ἐχρησίμευε πρὸς δοκιμὴν τῆς ὁράσεως τῶν ἀνθρώπων. Ἐκ-

τοτε ὁμως ἡ λάμψις του ἡδῆσθη, καὶ ἐνῶ μένει πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἡ λάμψις του μετεβλήθη τόσο, ὥστε πάντες πλέον δύνανται νὰ τὸν διακρίνουν, καὶ τὸ ἀρχαῖόν του ὄνομα Ἀλκὼρ δὲν ἔχει τώρα καμμίαν σημασίαν, ἀφοῦ δὲν δύναται πλέον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν ἴδιον σκοπόν.

— Ἀλλὰ διατὶ αὕτῃ ἡ μεταβολὴ εἰς τὴν λάμψιν; Τὰ πράγματα τοῦ οὐρανοῦ πρέπει νὰ μένουν ἀμετάβλητα.

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσκέπτοντο ἄλλοτε· ἀλλ' ἐγένινεν ἀνάγκη ν' ἀλλάξουν γνώμην, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖ γίνονται μεταβολαὶ ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' εἰς ἡμᾶς εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εἰπωμεν τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς.

Πῶς ἐπὶ παραδείγματι νὰ ἐξηγηθῶν αἱ ἰδιοτροπίαὶ τοῦ περιφήμου ἀστέρος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Μίρα, — δηλαδὴ Θαυμάσιος. — τοῦ Κήτους, ὅπως λέγεται ὁ ἀστερισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει; Ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀπὸ τοῦ 1596, ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ἐπέσυρε τὰ βλέμματα τοῦ Δαβὶδ Φαβρικίου, ἐναλλάξ φαίνεται καὶ ἐπειτα χάνεται εἰς διάστημα 33 ἡμερῶν, καὶ ἀπὸ ἀφανῆς ἀστὴρ, μὲλις ὁρατὸς διὰ τῶν μεγάλων τηλεσκοπίων, γίνεται ἀστὴρ τρίτου, δευτέρου καὶ ἐνίοτε πρώτου μεγέθους, διὰ νὰ ἐπαναρχίσῃ πάλιν τὰ αὐτά, νὰ σβύσῃ πάλιν καὶ ν' ἀνάψῃ ἐκ νέου. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δοθῇ ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησις τῆς κανονικῆς ταύτης μεταβολῆς τῆς λάμψεως ἀστέρος, ὁ ὁποῖος μᾶς προκαλεῖ νὰ μαντεύσωμεν τὸ μυστικόν του; Καλὸν εἶνε, ἀγαπητὸν μου παιδί, νὰ ζητῶμεν πάντοτε τὴν αἰτίαν τῶν πραγμάτων· μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον φανερώνομεν τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Καλλίτερον ὁμως εἶνε, ὅσάκις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μᾶς δοθῇ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις, νὰ μάθωμεν νὰ μένωμεν εὐχαριστῆμένους καὶ ἀνευ αὐτῆς.

Καὶ ὁ Θαυμάσιος τοῦ Κήτους χάνεται καὶ πάλιν ἀναφαίνεται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Τὶ νὰ εἰπωμεν ὁμως δι' ἄλλους ἀστέρας, οἱ ὁποῖοι ἐξαίρτα φαίνονται εἰς τι σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ ἀνευ οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως, λάμπουν ἐπὶ τινα χρόνον μὲ χρῶμα ζωηρόν, καὶ ἐπαναπίπτουν ἔπειτα ἡρέμα εἰς τὸ σκότος, μὴ ἀφίνοντες ὀπίσθεν αὐτῶν ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνάνησιν, ὅτι προὔκαλεσαν τὴν δυστυχὴ ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐμφάνισίν των;

Παραδείγματα τοιούτων ἀστέρων ἔχομεν ἄρκετά. Ὁ Γαλιλαῖος καὶ ὁ Κέπλερ εἶδον ἕνα, ὁ ὁποῖος κατὰ πρώτον παρετηρήθη ἀπὸ τὴν Πράγαν τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1604, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν λάμψιν εἶχεν ὑπερβῆ ὅλους τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν Δία ἀκόμη, τὸ λαμπρότερον τῶν ἀστέρων μετὰ τὴν Ἀφροδίτην· μετὰ ἕως ὅμως δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν πλέον· καθ' ὁλοκληρίαν δ' ἐ-

χάθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1606.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν σύγχρονόν μας ἐποχὴν.

Ἐνθυμεῖσαι τὸ ὄνομα τοῦ Χίνδ, τοῦ ἀγγλοῦ ἀστρονόμου. ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὴν Ἰριδα καὶ τὴν Χλωρίδα, τὰς νεωτέρας ἀδελφὰς τῆς Δήμητρος τοῦ Πιάστη, ἀργότερον δὲ ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλους ἀκόμη μικροὺς πλανήτας; Αὐτὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ παρατηρήσῃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28ης Ἀπριλίου 1848 νέον ἀστὴρα, ἀναφανέντα αἰφνης εἰς μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε παρετηρήθη ἀστὴρ. Ὁ νέος ἀστὴρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλανήτης ἀφοῦ ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἦτο πολὺ μικρὸς, ὥστε μόνον ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς, ὅπως τοῦ Χίνδ, ἡδύνατο νὰ τὸν διακρίνῃ· τὸ εὖρημα τοῦ ἀγγλοῦ ἀστρονόμου, τὸ ὁποῖον καὶ κατ' ἀρχὰς ἀκόμη εἶχεν ἀσθενὲς φῶς, ἡλαττοῦτο ἀδι-ἀκόπως κατὰ τὴν λάμψιν, μέχρις οὐ ἐπὶ τέλους κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου ἔτους δὲν διακρίνετο πλέον. Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον παρετηρήθη.

Τοὺς ἀστέρας τούτους ὀνομάζουν π ρ ο σ κ α ῖ ρ ο υ ς, ἐπειδὴ δὲν φαίνονται πολὺν χρόνον, ἀλλὰ σβύνουν διὰ τοὺς ἰδικούς μας τοὐλάχιστον ὀφθαλμούς. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ νομίζωμεν ὅτι πράγματι ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν, ἐπειδὴ δὲν τοὺς βλέπομεν πλέον. Μόνον εἶνε προφανὲς ὅτι κάτι μετεβλήθη εἰς αὐτούς. Τί ὁμως; αὐτὸ εἶνε δύσκολον νὰ εἰπωμεν.

Ἐκράτησα τελευταῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερα ὅπως σοῦ ἀναγνώσω. Εἶνε δὲ αὐτὸ ἡ διήγησις τῆς αἰφνιδίως ἐμφανίσεως προσκαίρου ἀστέρος, τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ὁ Τύχων Βράχιος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Κεπλέρου, περὶ τοῦ ὁποῖου σοῦ ὡμίλησα. Ἡ ἐμφάνισις αὕτη εἶνε περίφημος εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀστρονομίας· ἄκουσε τὴν λοιπὴν.

« Ὅτε ἀφῆκα τὴν Γερμανίαν, ὅπως ἐπιστρέψω εἰς τὰς Δανικὰς νήσους, ἐστάθην εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον Χέριτσβάλδ, τὸν εὐρισκόμενον εἰς λαμπρὰν τοποθεσίαν καὶ ἀνήκοντα εἰς τὸν θεῖόν μου Στένον Βίλλην· τότε συνείθισα νὰ μένω εἰς τὸ χημεῖόν μου μέχρι τῆς νυκτός, ὅποτε μίαν ἐσπέραν, θεωρῶν ὡς συνήθως τὸν οὐράνιον θόλον, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶνε τόσο οἰκεῖος, παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως, τὴν ὁποίαν ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω, πλησίον τοῦ ζενίθ, εἰς τὴν Κασσιόπειαν, λαμπρότατα ἀκτινοβολοῦντα ἀστέρα ἐκτάκτου μεγέθους. Τόσον ἐξελθάνην, ὥστε δὲν ἐγνώριζον ἂν ἔπρεπε νὰ πιστεύσω εἰς ὅσα ἔβλεπα· διὰ νὰ πεισθῶ λοιπὸν ὅτι δὲν ἤμουν παίγιον ὀπτικῆς ἀπάτης, καὶ ὅπως ἔχω τὴν μαρτυρίαν καὶ ἄλλων, προσέκαλεσα καὶ ἐξῆλθον οἱ ἐργάται οἱ ἀπησχολημένοι εἰς τὸ χημεῖόν μου, ἡρώτησα δ' αὐτοὺς ὅπως καὶ πάντας τοὺς

ἐκεῖ παρευρισκομένους, ἂν ἔβλεπον ὅπως ἐγὼ τὸν ἀστέρα τὸν ἐξαίφνης ἐκεῖ ἐμφανισθέντα. Ἀργότερον ἔμαθα ὅτι εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀμαξηλάται καὶ ἄλλοι τοῦ λαοῦ ἄνθρωποι εἶχον προλάβῃ τοὺς ἀστρονόμους περὶ μεγάλῃς ἐμφανίσεως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τοῦτο συνέτελεσαν ὅπως ἐπαναληφθῶσι τὰ σκώμματα, τὰ ὁποῖα συνήθως σωρεύονται κατὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὴν ἐπιστήμην.

« Ὁ νέος ἀστὴρ δὲν εἶχεν οὐράν, οὐδὲ νεφέλωμα καὶ περιεκύκλου αὐτόν, καὶ ὁμοιάζε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας· μόνον ἐπινθηροβόλοι περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἀστέρας τοῦ πρώτου μεγέθους. Ἡ λάμψις του ὑπερέβαινε τὴν λάμψιν τοῦ Σειρίου, τῆς Δύρας καὶ τοῦ Διός· μόνον μὲ τὴν λάμψιν τῆς Ἀφροδίτης ἡδύνατο νὰ συγκριθῇ ὅτε αὕτη εὐρίσκεται πλησίον τῆς Γῆς, ὅποτε δηλαδὴ λάμπει περισσότερον παρὰ ποτέ. Τόσον ἔλαμπεν ὁ νέος ἀστὴρ, ὥστε ἂν ὀφθαλμοὶ ἐξυδερκῆ ἔχοντες ὄρασιν, διέκρινον αὐτόν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἐν πλήρει ἀκόμῃ μεσημβρίᾳ, ἐὰν ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός. Τὴν δὲ νύκτα, ἐὰν ὁ οὐρανὸς ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, ὁπότε πάντες οἱ ἄλλοι ἀστέρες ἐκαλύπτοντο ὑπ' αὐτῶν, μόνος ὁ νέος ἀστὴρ ἔμενε πολλάκις ὁρατός ἀνὰ μέσον τῶν πυκνῶν νεφῶν. Ἐμέτρησα πόσον ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀπέχεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀστέρας τῆς Κασσιόπειας, καὶ τὴν μέτρησιν ταύτην ἐπανάλαβον καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἐξ αὐτῆς δ' ἐπέστην ὅτι ὁ νέος ἀστὴρ ἔμενε τὸ λείως ἀκίνητος.

« Ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1572, ἡ λάμψις του ἡρῆατο ἐλαττωμένῃ· τότε ἦτο ἴση μὲ τὴν λάμψιν τοῦ Διός. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1573 ἔλαμπεν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Δία. Ἰδοὺ αἱ παρατηρήσεις μου ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ ἀστέρος τούτου· κατὰ Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον ἔλαμπεν ὅσον καὶ οἱ ἀστέρες πρώτου μεγέθους, κατ' Ἀπρίλιον καὶ Μαῖον ὅσον οἱ ἀστέρες δευτέρου μεγέθους, κατὰ Ἰούνιον καὶ Ἰουλίον ὅσον οἱ ἀστέρες τρίτου μεγέθους, κατ' Αὐγούστον καὶ Σεπτέμβριον ὅσον οἱ ἀστέρες τετάρτου μεγέθους.

(Ἐπεται συνέχεια) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

NANI - NANI TO ΜΩΡΟ...

Ἡ Κικὴ ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν κουνιστὴν πολυθρόναν, ὅχι μὲ ὀλίγον κόπον, διότι τὸ κάθισμα εἶνε πολὺ ὑψηλὸν διὰ τὴν μικροῦλάν αὐτήν, καὶ τὰ ποδαράκια τῆς δὲν φθάνουν ἕως κάτω, ὅταν κάθεται. Δι' αὐτὸ ἐχρεώσθη νὰ καταβάλῃ μεγάλους ἀγῶνας, ἕως νὰ ἐνθρονισθῇ θριαμβευτικῶς. Κατ' ἀρχάς, ἡ πολυθρόνα, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς, ἐκλινεν ἐμπρὸς τόσο πολὺ, ὥστε ἡ Κικὴ ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῇ. Ἐπειτα, εἰς ἄλλο ἀπότομον κίνημα τῆς μικρᾶς, ἡ πολυθρόνα ἐκλινε τόσο ἐπικινδύνως πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε ἡ Κικὴ ἐφοβήθη μήπως πάρῃ καμμίαν τ ο ὕ μ π α ν. . . Πολὺ παράξενη πολυθρόνα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! τὴν νύκτα ποῦ σου ἔκαμνεν ἕως

« Τὴν ἀνυπόφορον καὶ κλά! » (Σελ. 350, στ. α.)

νὰ σταθῇ νὰ καθῆσθαι ἐπάνω τῆς! Ἀλλὰ καὶ τί εὐχαριστήσις, ὅταν ἐπιτέλους τὸ κατώρθωνες! . . . Νά, ἰδετε τώρα μὲ πόσῃ εὐχαρίστησιν ἡ Κικὴ λικνίζεται, κουνιέται ἐμπρὸς ὀπίσω, ὡς νὰ ἐκἀθῇ εἰς τὴν κούνιαν τοῦ κήπου, — μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἡ πολυθρόνα εἶνε πολὺ ἀναπαυτικώτερά ἀπὸ καθεὶ κούνιαν. Καὶ ἐν ᾧ κουνιέται, τῆς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τὸ τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον τῆς ἐτραγου-

